

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 547/2022-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti postupu Okresnej prokuratúry Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pv 69/21/1101 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
2. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pv 69/21/1101.

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal ešte v roku 2003 trestné oznámenie pre trestný čin poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“), a to z dôvodu zneužitia jeho dokladov, na podklade čoho od neho [REDACTED] požadovala úhradu finančnej sumy 7 940 Sk na podklade uzatvorenej zmluvy o úvere č. [REDACTED]. Napriek dohode sťažovateľa so [REDACTED] o tom, že od neho nebude požadovať úhradu úveru, ktorý mu nebol poskytnutý, sa tak nestalo a po postúpení pohľadávky [REDACTED] obchodnej spoločnosti [REDACTED], došlo nielen k opätovným písomným výzvam

na zaplatenie úveru, ktorý mu nebol poskytnutý, ale aj k navýšeniu dlžnej sumy na sumu 385 533,80 Sk. Táto situácia sa následne opakovala aj v ďalšom období, keď došlo aj k pokusu o vymáhanie pohľadávky prostredníctvom obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] s ďalším navýšením dlžnej sumy na výšku 18 909,39 eur. Naposledy sa tak malo stať v priebehu mesiaca január 2020, keď bol sťažovateľ kontaktovaný obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], na ktorej výzvu k úhrade dlžnej sumy odpovedal listom z 30. januára 2020, pričom do dňa podanej ústavnej sťažnosti nedostal odpoveď. Podľa sťažovateľa *„Od roku 2003 odo mňa banka vymáha peniaze, aj keď vie, že som banke neposkytol žiadne doklady, ako ručiteľ, okrem písomných výziev ma niekoľko rokov neznáme osoby atakujú telefonicky a žiadajú vrátenie peňazí.“*

3. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti ďalej vyplýva, že na podklade podaného trestného oznámenia bolo uznesením policajného orgánu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I (ďalej len „policajť“) ČVS: ORP-611/3-OSV-2004 z 9. marca 2004 začaté trestné stíhanie vo veci pre trestný čin poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 Trestného zákona a ďalším uznesením policajta ČVS: ORP-611/3-OSV-2004 z 10. novembra 2004 bolo trestné stíhanie prerušené podľa § 173 ods. 1 písm. f) zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) účinného do 31. decembra 2005 z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. Ďalším uznesením policajta ČVS: ORP-611/3-OSV-2004 z 5. augusta 2008 došlo k pokračovaniu v trestnom konaní podľa § 228 ods. 5 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) a následne uznesením policajta ČVS: ORP-611/3-OSV-2004 z 18. mája 2009 bolo trestné stíhanie opätovne podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku prerušené z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. Postup orgánov činných v trestnom konaní (policajta a okresnej prokuratúry) bol preverený aj Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, o čom bol sťažovateľ písomne vyzrozmeneý listom zo 4. februára 2020 so záverom nezistenia dôvodov vedúcich k pokračovaniu v trestnom stíhaní.

4. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pv 69/21/1101 z dôvodu jej ďalšej nečinnosti, a to napriek tomu, že vo veci neboli vykonané všetky potrebné dôkazy, pričom však nekonkretizuje, o aké dôkazy by malo ísť. Podľa názoru sťažovateľa *„podal podnet na orgány činnom v trestnom konaní, ale tento nebol riadne vybavený a tak... čelí stále skutočnosti, že sú od neho vymáhané finančné prostriedky, ako od ručiteľa pôžičky, ktorým nikdy nebol.“*. Vzniknutú situáciu podľa názoru sťažovateľa *„nie je možné riešiť v občianskom konaní, pretože na takýto úkon nie je aktívne legitimovaný.“*

5. Sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby *„po vykonanom dokazovaní rozhodol*

I. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... ktorým je Slovenská republika viazaná Okresnou prokuratúrou Bratislava I porušené boli.

II. Okresnej prokuratúre Bratislava I sa prikazuje konať.

III. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 50.000,-EUR, ktoré mu Okresná prokuratúra Bratislava I vyplatí do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

IV. Okresná prokuratúra Bratislava I je povinná nahradiť sťažovateľovi trovy konania...“.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Posúdením obsahu podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa (aj napriek jej obsahovým a formálnym nedostatkom) je porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pv 69/21/1101, a to v dôsledku nečinnosti v trestnom konaní na podklade podaného trestného oznámenia, ktoré bolo naposledy uznesením policajta ČVS: ORP-611/3-OSV-2004 z 18. mája 2009 opätovne podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku prerušené z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe.

7. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020).

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (v primeranej lehote) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Ťažiskovým pojmom a komponentom práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je to, že ich ochrana sa uplatňuje vo veci účastníka, v jeho záležitosti. Súčasne je ústavný súd toho názoru, že uplatnenie týchto práv je spojené len s takou vecou (záležitosťou) účastníka konania pred súdom alebo iným orgánom právnej ochrany, ktorej prejednanie a rozhodnutie je zahrnuté do účelu procesného poriadku, ktorý upravuje postup orgánu verejnej moci pri prejednaní veci účastníka, a teda domáhať sa ochrany predmetných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine

v záujme ochrany svojich základných práv (II. ÚS 4/96, II. ÚS 148/03, II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06). Inými slovami, z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že sťažovateľ môže namietať porušenie svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojitosti s trestným konaním v štádiu prípravného konania, pokiaľ ide o konanie, ktorého predmetom je trestné stíhanie inej osoby než je sťažovateľ, ak je v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu stranou, resp. subjektom predmetného trestného konania [v zmysle § 10 ods. 11 Trestného poriadku (II. ÚS 3/05, II. ÚS 628/2014, I. ÚS 333/2015, III. ÚS 422/2020, IV. ÚS 352/2020)], ktorý má v tomto konaní postavenie poškodeného uplatňujúceho si nárok na náhradu škody podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku. Vychádzajúc z § 46 ods. 3 Trestného poriadku, si poškodený má právo nielen uplatniť nárok na náhradu škody proti obvinenému, ale taktiež disponuje oprávnením navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť túto škodu nahradiť, čím sa v tzv. adhéznom konaní, a to už v jeho predsúdnom, prípadne následne aj súdnom štádiu, rozhoduje o jeho občianskom práve v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (u stíhanej osoby sa v zmysle dotknutého ustanovenia rozhoduje o oprávnenosti trestného obvinenia proti nej).

11. Ústavný súd už stabilne judikoval, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa v prípade konania pred orgánmi činnými v trestnom konaní chráni od okamihu vznesenia obvinenia konkrétnej osobe, keď sa dotknutá osoba stáva procesnou stranou (resp. subjektom) v konaní buď ako obvinený, alebo poškodený (II. ÚS 41/98, II. ÚS 20/02, III. ÚS 77/09, I. ÚS 333/2015, III. ÚS 422/2020, IV. ÚS 352/2020), čo je potrebné chápať vo význame pojmu poškodený, ako je uvedený v predchádzajúcom bode. Podľa judikatúry všeobecných súdov, ako aj zo znenia § 46 ods. 3 Trestného poriadku je jednou zo základných podmienok na vyslovenie povinnosti nahradiť škodu, aby poškodený svoj nárok uplatnil proti určitej osobe – obžalovanému (obvinenému). Z uvedeného vyplýva, že vo veci poškodeného sa konanie v aktuálne ústavným súdom posudzovanom smere začína uplatnením si nároku na náhradu škody proti určitej osobe, ktorej určitosť (identifikácia) je vyjadrená najskôr vznesením obvinenia (III. ÚS 324/05, I. ÚS 18/06, IV. ÚS 44/06, III. ÚS 109/06, I. ÚS 212/07, II. ÚS 212/07, IV. ÚS 232/08, II. ÚS 75/2010, III. ÚS 254/2010, III. ÚS 121/2012, III. ÚS 508/2012, II. ÚS 481/2013, IV. ÚS 17/2018, III. ÚS 422/2020, IV. ÚS 352/2020). Až vznesenie obvinenia je podľa právneho názoru ústavného súdu tým momentom, ktorý dáva poškodenému v trestnom konaní možnosť uplatňovať si ochranu proti konkrétnemu možnému pôvodcovi svojho poškodenia, a teda z konania robí „vec“, práv na prerokovanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Z konštantnej judikatúry ESLP (Krumpel a Krumpelová proti Slovensku z 5. 7. 2005) vyplýva, že poškodené osoby uplatňujúce si nárok na náhradu škody v trestnom konaní majú nárok profitovať zo záruk čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože takéto konanie možno považovať za rozhodujúce pre určenie ich „občianskych práv“. Je potrebné poznamenať, že ESLP sa v danom prípade z hľadiska porušenia základných práv sťažovateľov zaoberal ich trestnou vecou, v rámci ktorej nebolo len začaté trestné stíhanie, ale došlo aj k vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe (III. ÚS 324/05, III. ÚS 189/06). Inými slovami, z judikatúry ESLP vyplýva, že v súvislosti s ochranou práva na prejednanie veci v primeranej lehote priznaného čl. 6 ods. 1 dohovoru primeraná lehota na rozhodnutie v trestnej veci začína plynúť od obvinenia, ku ktorému spravidla dochádza v prípravnom konaní (Wemhoff proti Spolkovej republike Nemecko z 27. 6. 1968, séria

A, č. 7, s. 26 – 27, § 19), a zahŕňa celé konanie vo veci vrátane odvolacích konaní [„appeal proceedings“ (Konig proti Spolkovej republike Nemecko z 28. 6. 1978, séria A, č. 27, s. 33, § 98)].

13. Vychádzajúc z už citovanej judikatúry a tej skutkovej okolnosti, že trestné stíhanie bolo do jeho prerušenia uznesením policajta ČVS: ORP-611/3-OSV-2004 z 18. mája 2009 podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku vedené len vo veci proti neznámemu páchatel'ovi, nedošlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pv 69/21/1101 (v súvislosti s nepokračovaním v trestnom stíhaní po jeho prerušení) a ústavná s'ťažnosť s'ťažovateľa je zjavne neopodstatnená. Ide totiž o prípady trestného konania proti neznámemu páchatel'ovi, kde si s'ťažovateľ ako poškodený nemôže uplatniť svoj nárok na náhradu škody proti obvinenému, a tak z hľadiska možných priet'ahov v konaní profitovať zo záruk podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorých záruky sa naň budú vzťahovať až okamihom vznesenia obvinenia konkrétnej osobe. V dôsledku uvedeného ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol s'ťažovateľom podanú ústavnú s'ťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

14. Aj keď s'ťažovateľ neorientoval ústavnú s'ťažnosť na porušenie práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, z hľadiska materiálnej ochrany základných práv v situácii podania ústavnej s'ťažnosti bez právneho zastúpenia ústavný súd poukazuje aj na svoje uznesenie č. k. IV. ÚS 280/04-18 z 23. septembra 2004, podľa ktorého «Uznesenie o prerušení trestného stíhania z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe, je procesným rozhodnutím. V súlade s teóriou trestného práva procesného, ako aj rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), s ktorou sa pre tento prípad ústavný súd stotožňuje, je však uznesenie o prerušení trestného stíhania z uvedeného zákonného dôvodu zákonným spôsobom vybavenia veci, hoci na neurčitú dobu, pričom bez rozhodnutia o pokračovaní v trestnom stíhaní nie je možné vykonávať ďalšie úkony orgánov činných v prípravnom konaní (podobne uznesenie najvyššieho súdu z 18. augusta 1994 sp. zn. Ntv-II 318/94 uverejnené pod Rt 36/98).». V tejto súvislosti je relevantná okolnosť, že postup orgánov činných v trestnom konaní bol preverovaný aj Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky v roku 2020 (po prerušení trestného stíhania v roku 2009) so záverom nezistenia dôvodov vedúcich k pokračovaniu v trestnom stíhaní. Tento prieskum nie je s'ťažovateľom konkretizovane spochybnený a menovaný si nemôže ochranu svojich práv po podaní trestného oznámenia spájať s obligatónym obvinením konkrétnej osoby, keď naň nie sú splnené zákonné podmienky, tak ako v iných prípadoch prerušenia trestného stíhania podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku (rovnako ako si oznamovateľ nemôže nárokovať odsúdenie osoby, prípadne obvinenie na základe jeho trestného oznámenia). S'ťažovateľova obrana proti vymáhaniu proti nemu uplatňovaného nároku (ak je stále uplatňovaný) nie je podmienená obvinením a odsúdením inej osoby v predmetných súvislostiach, keď by v súdnom (civilnom sporovom) konaní s pozíciou s'ťažovateľa ako žalovaného niesol dôkazné bremeno žalobca.

15. Na základe predostretých východísk a skutkového stavu veci (skutok z roku 2003, trestné stíhanie opätovne prerušené v roku 2009 bez obvinenia konkrétnej osoby) naberá na aktuálnosti aj právny názor vyjadrený (judikátorne) v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Tdo 24/2015 z 24. júna 2015 k inštitútu premlčania trestného stíhania podľa § 87 Trestného poriadku ako okolnosti spôsobujúcej zánik trestnosti činu/skutku, podľa ktorého «... účinky

spočívania premlčacej doby nastávajú iba v prípade, pokiaľ je trestné stíhanie vedené proti konkrétnej osobe, v štádiu po vznesení obvinenia. Je vylúčené vzťahovať príslušné ustanovenie aj na prípady, kedy bolo vedené trestné stíhanie iba „vo veci“, nakoľko by tým nepochybne stratila zmysel podstata inštitútu premlčania trestného stíhania a tým aj premlčanie trestnej zodpovednosti páchatel'a a bolo by to v hrubom rozpore s princípmi právnej istoty a základnými zásadami trestnej politiky štátu, ktoré neoddeliteľne patria ku znakom právneho štátu, ak by účinky spočívania premlčacej doby vyvolávalo aj prerušenie trestného stíhania „vo veci“. Súčasťou právnej istoty je aj právo osoby, voči ktorej sa v premlčacej lehote orgánom činným v trestnom konaní nepodari vyvodiť trestnú zodpovednosť za spáchanie trestného činu, dosiahnuť po jej uplynutí zánik trestnej zodpovednosti za taký čin.». Vo vzťahu k posudzovanej veci vzhľadom na výšku trestnej sadzby trestného činu, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, je relevantná otázka ďalšieho vedenia trestného stíhania oproti jeho zastaveniu pre zánik trestnosti činu z dôvodu premlčania v zmysle § 215 ods. 1 písm. h), ods. 4 Trestného poriadku, čo však už prekračuje rámec konania o ústavnej sťažnosti. Popísané závery však ústavnú sťažnosť rovnako stavajú do pozície zjavnej neopodstatnenosti v tomto prípade z vecných dôvodov.

III.

K žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu

16. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

17. Podľa § 37 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

18. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd uvádza, že takýmto žiadostiam vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde a jeho ustálenej doterajšej judikatúry v tejto oblasti, t. j. 1. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery nedisponuje dostatočnými zdrojmi na úhradu trov právneho zastúpenia) a 2. ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

19. Z dôvodu odmietnutia sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti v celom jej rozsahu pre zjavnú neopodstatnenosť nie je splnená druhá podmienka na postup ústavného súdu podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a to že v právnej veci sťažovateľa nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. V dôsledku tohto záveru ústavný súd ani nepristúpil k preverovaniu majetkových pomerov sťažovateľa a sťažovateľom uplatnenej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhovel. Tým je zároveň subsidiárne daný vo vzťahu

k výroku I uznesenia aj dôvod na odmietnutie sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2022

Ladislav Dudíť
predseda senátu